

Hallo Allemaal,

De organisatie heeft mij gevraagd of ik vandaag een column wilde uitspreken over de grens tussen vriendjespolitiek en eerlijke politiek. En dat vraag je dan aan een politicus. Nu moet u weten, iedere politicus zal u altijd vertellen dat hij of zij het eerlijke verhaal vertelt. Ik weet niet hoe het met u zit maar ik ben persoonlijk nog nooit een politicus tegen gekomen die zij dat hij of zij niet het eerlijke verhaal vertelde. Behalve Mark Rutte dan, die had zoals hij het zelf zei: “ik heb naar beste eer en geweten gelogen”. Ik ben wel benieuwd wat de hoogleraar en de journalist daar straks nog van maken als het gaat om integriteit en ondermijning van vertrouwen in de overheid. Maar dat horen we straks vast.

Maar beste mensen, ik kan u wel een verhaal gaan vertellen dat alles in het leven als het aan mij ligt eerlijker moet. Dat is wel zo, maar daar bent u niet voor gekomen. Ik heb er daarom voor gekozen aan de hand van wat er bij mijn favoriete voetbalclub een aantal jaren geleden gebeurde te laten zien dat beeldvorming en de plek in de maatschappij waar je staat invloed heeft op wat je eerlijke vindt. En ik weet, vanavond sta ik in Venray, jullie zijn allemaal fan van VVV, van PSV of misschien zelfs wel van NEC al kan ik daar weinig goede redenen voor bedenken, maar ik ben, als jonge jongen opgegroeid in de de oostelijke mijnstreek, geboren in Heerlen en al mijn hele leven woonachtig in Landgraaf fan van Roda JC. En ondanks dat het voetbal niet om aan te zien is, gaat hoe het met de club gaat me wel aan het hart. Jullie zullen dat ongetwijfeld herkennen, misschien over je eigen club of vereniging waarbij je betrokken bent. Het is onderdeel van wie je bent, waar je fijne en minder fijne herinneringen aan hebt, waar je samen gelachen hebt en gehuild. Waar je een tijd van je leven hebt doorgebracht. En voor mij is dat onder andere Roda JC.

Goed. Genoeg geromantiseer. Terug naar wat er gebeurd. Wie van u kent Maurizio García de la Vega? Uiteraard niet te verwarren met Don Diego de la Vega, want dat was Zorro! Overigens interessant als je op zoekt op Wikipedia staat daar het volgende: “**Zorro** (Spaans voor vos) is de naam van een personage uit vele boeken, films en televisieseries. Steeds betreft het een gemaskerde held die onrecht en corruptie bestrijdt, en dat erg vaak in het door een Spaanse gouverneur bestuurde, tot Mexico behorende Californië van het Oude Westen voor 1848”. Misschien dat we in het Limburgs Buurtschap Californië bij Horst in 2023 ook een soort van Zorro nodig hebben! Voor meer informatie daarover leest u het NRC of dagblad de Limburger, Ik zie Rob Cox hier al in de zaal zitten.

Maar terug naar Maurizio García de la Vega. Hij kwam bij Roda JC in beeld nadat de Landgraafse taugémiljonair Frits Schrouff tevergeefs gepoogd had zijn aandelen in de voetbalclub te verkopen aan de Russische-Zwitser Alexei Korotaev, die met het binnenhalen van de Franse international Nicolas Anelka binnen 5 jaar in de Champions League-debuut wilde voetballen. Deze droom spatte uiteen toen Korotaev in Dubai in de gevangenis belandde, en Roda door bevrozing van zijn tegoeden niet over de beloofde miljoenen kon beschikken. Toen kwam De la Vega in beeld. Warm aanbevolen door de nieuw aangetreden raad van commissarissen waaronder de vastgoedkoning van Kerkrade Hessel Meijer en oud-burgemeester van de gemeente Jos Som. Mannen met aanzien in de gemeente, en die zouden toch wel weten met wie ze zaken gingen doen. Nog voor de officiële overdacht van de aandelen ontstond er ruis in de media over de vermeende oplichterij van de la Vega bij zijn vorige avontuur bij Real Murcia. Burgemeester Som verscheen op L1 en gaf aan dat we vertrouwen moesten hebben in de intenties van de nieuwe mecenas. Op zijn eerste dag in Kerkrade, gehuld in een door de club betaald trainingspak met zijn initialen er al op sprak De La Vega, de fans via een videoboodschap toe. “Laten we er voor zorgen dat de koempelmentaliteit terug komt”

Uit niets, maar dan uit ook maar helemaal niets in zijn handelen bleek dat De la Vega ook maar iets snapte van wat het inhield. De la Vega bleek een charlatan, een oplichter, een parasiet.

Kreeg de aandelen in handen maar investeerde nooit geld in de club. Sterker nog, hij financierde zijn eigen privé-uitgaven met het geld van de voetbalclub. Personeel ervoer een angstcultuur op de werkvloer, spelers ontvingen geen salaris en niemand die er iets tegen deed. Mijn Roda was in handen gekomen van een echte boef en mijn club koerst regelrecht af op de afgrond.

Totdat de supporters ingrepen. De maat was vol. Ze hadden genoeg van die oplichter. Hij moest weg. En terwijl de directeur en de raad van commissarissen wegkeken ging een groep supporters van de harde kern in de rust van de wedstrijd tegen de Graafschap naar de stoelen van De La Vega op de hoofdtribune van de club. Ze gingen met zijn allen om hem heen staan en begeleidde hem met enige drang schouder aan schouder naar buiten. De la Vega verzette zich fysiek hevig, vroeg hulp aan wie hij dacht dat maar aan hem kon bieden. Het uit het stadion zetten ging gepaard met flinke schouderduwen om maar in voetbaltermen te blijven, maar overtredingen werden er niet begaan. Vlak bij de deuren van de hoofdingang wende De La Vega zich tot de laatste beveiliging die nog tussen hem en de buitendeur stond en vroeg wanhopig om hulp. Een beveiliging in dienst van de club die al maanden de sfeer en de chaos binnen de club had meegekregen raapte alle moed bij elkaar en sprak de ultieme woorden van verzet tegen de eigenaar: "No hablo espanol". En De la Vega stond buiten. Gelukkig. Roda was van hem af. Hij kwam er niet meer in.

Maar hoe anders was de reactie van politiek correct Nederland. Men sprak schande van de supporters. Want ja, zo gaan wij in dit land toch niet met elkaar om. En de naam van mijn club werd overal door het slijk gehaald. De oplichter werd het slachtoffer, en de slachtoffers werden de daders. Ik weet nog dat ik het interview las met Herman Vreken die zelf terugkeek op zijn wegsturen bij IKL en sprak over een op hol geslagen kudde met parlementariërs die natuurlijk geheel onterecht zijn handel en wandel veroordeelden en niet langer accepteerden. Eindelijk werd er ingegrepen, en diegene die dat deden waren het schuld. Of toen ik de grote Johan Remkes aansprak dat hij als gouverneur destijds wel heel veel tijd doorbracht om in Den Haag het kabinet te formeren en Limburg daar onder leed wenste hij daarop niet te worden aangesproken en in zijn afscheidsinterview met L1 vond hij het nodig te zeggen: "De fractievoorzitter van de SP is onderdeel van het probleem". Kennelijk had ik toch een gevoelige snaar geraakt, en vond hij het nodig om wild om zich heen te slaan.

En zo gaat het vaker in ons land. Bij de toeslagenaffaire worden ouders met een laag inkomen automatisch aangemerkt als fraudeur, door de overheid gewantrouwd, In Groningen wacht mensen al jaren op schadeherstel aan hun woningen terwijl dure consultants en advocaten honderden euro's per uur factureren. Iemand in een volksbuurt die op creatieve manieren aan zijn geld komt is een sjacheraar, een crimineel of tuig van de richel, terwijl de mensen met een stropdas en een maatpak worden bestempeld als innovatieve en succesvolle ondernemers. Waar er voor de ene groep keihard wordt gehandhaafd, kan de andere groep wel doen aan zelfregulering. Want als je veel geld hebt, dan zul je die wel op een verantwoordelijk en eerlijk manier hebben verkregen en weet je jezelf wel prima te gedragen, maar als je arm bent dan heb je weinig moreel besef en moet je dat bijgebracht worden. Maar wat is er nu meer ondermijnend voor het vertrouwen in de overheid? Mensen op machtsposities die zichzelf al dan niet met de vrienden uit de omgeving veel miljoenen doorschuiven? Of de ritselaar in de volkswijk? Het antwoord is natuurlijk dat beide niet goed zijn, maar de wijze waarop de overheid op beide reageert is een hele andere.

Het wegsturen van raden van commissarissen is natuurlijk geen uniek fenomeen voor Roda, maar gebeurt op veel plekken in Limburg en daarbuiten. En dat moet worden bestreden. Ze zitten daar vaak om het algemene belang te dienen en ons gemeenschapsgeld, maar dat lijkt steeds vaker uit het oog te zijn verloren. Op vakantiepark Stille Wille in Meijel handhaafde de gemeente Peel en Maas zich suf om de illegale bewoning op het park door onder andere arbeidsmigranten tegen te gaan, maar tegelijkertijd financierde de directeur van het Limburgs Energiefonds - de provincie is 100% aandeelhouder - met zijn eigen geld gewoon doodleuk in zonnepanelen op de huisjes op het park.

Weliswaar niet met het geld van de Limburgers, maar enig besef wat het inhoud om die voorbeeldfunctie te hebben ontbrak natuurlijk.

De meeste Limburgers weten de flappentap naar het geld van het provinciehuis niet te vinden, maar anderen weten het juist heel vaak te vinden. De meeste Limburgers drukken zich niet altijd zo parlementair uit als, de zelfbenoemde fatsoensrakers van CDA of D66 wensen te spreken over omgangsvormen. Maar vaak benoemen ze op hun eigen rauwe en soms ruwe manier wel zaken die oneerlijk zijn. Soms zou ik willen dat wat meer bestuurders of commissarissen de kant kozen van die mensen, in plaats van zich te verschuilen achter allerlei juridische geitenpaadjes van duurbetaalde bureaus waardoor hun vrienden zich wel het geld mogen toe-eigenen. Neem eens een voorbeeld aan de supporters en de beveiligers en zeg: De maat is vol. "No hablo Espanol"